

IX.

Betænkning

over

Forslag til Lov om Tilvejebringelse af Jordlodder for Landarbejdere.

(Afgiven af Landstingets Udvalg den 10de December 1897.)

Medens enkelte Medlemmer af Udvalget have fundet, at der ikke er Trang til en Lov som den foreliggende, har Udvalgets Flertal været enigt om at erkende, at der for Regeringen har været Tøje til paa Grundlag af den Betænkning, som den i Henhold til Lov af 13de April 1894 nedsatte Landhøkkommisſion havde afgivet, at fremsætte et Forslag, sigtende til at tilvejebringe bedre Samsundsforhold paa Landet ved at aabne Udgang for sparsommelige og dygtige Landarbejdere til paa gunstige Vilkaar at komme i Besiddelse af Hus med tilhørende Jordlod af passende Størrelse, og støttet paa denne Flertallets Stilling til Lovforslaget er hele Udvalget da gaaet til at drøfte Enkelthederne i det foreliggende Lovforslag, der er stemmende med det af Folketinget i Samlingen 1896—97 vedtagne.

Et Flertal af Sogneraad har ifølge Landhøkkommisſionens Betænkning udtalt den Formening, at Arbejdsforholdene i Landkommunerne i væsentlig Grad vilde forbedres ved, at der bliver aabnet jordløse Husmænd og Indfiddere samt hæderlige Tjenestefolk Udgang til paa lempelige Vilkaar at komme i fast Besiddelse af en Jordlod af

passende Størrelse. Paa den anden Side har det vist sig, at der ingenlunde i Almindelighed eller endog i et Flertal af Landets Kommuner er Vanskelighed ved at komme i Besiddelse af en saadan Jordlod, naar vedkommende kun har nogenlunde tilstrækkelige Midler til at erhverve en saadan. Skal Staten under disse Forhold træde hjælpende til, da bør efter Udvalgets Flertals Formening hertil sigtende Foranstaltninger kun have Karakteren af et Forsøg, der derhos bør foretages med Varsomhed. Udvalgets Flertal formener derfor, at Lovens Virksomhed bør indskrænkes til et begrænset Tidrum, og at Staten derhos ikke paa dette Forsøg bør anvende saa betydelige Kapitaler som fastsat i § 11 i Lovforslaget. Udvalgets Flertal har derfor troet at maatte betinge sin Tilslutning til Lovforslaget af, at Loven kun faar Gyldighed i 5 Aar, og at der paa dens Gennemførelse i dette Tidrum af Statskassen kun anvendes indtil 1,000,000 Kr. aarlig. Efter Udløbet af denne Tidfrist maatte det da blive Genstand for nærmere Overvejelse, om der for Lovgivningsmagten kunde være Anledning til at gaa videre paa den betraadte Bane, paa lignende